

Kotlandík

Školní časopis ZŠ Kotlářská

září 2025 – prosinec 2025

1. číslo, 10.

Obsah

Slovo šéfredaktorky

Milí čtenáři,

září je pro náš časopis vždy trochu napínavé. Koli členů bude mít naše redakce? o čem budou chtít psát? Jak se poperou s počítačem? Každý rok naše práce trochu jiná, ale každý rok se dovíme spoustu o sobě, překonáváme se a často sami sebe překvapíme. Držte v ruce naše první letošní číslo. Přeji vám příjemné čtení.

Eliška Nečasová

Redakce

Jmenuji se **Alžběta Vašinová**. Je mi 11 let, chodím do 5.C. Ráda píšu příběhy a knihy. Hraji na dva hudební nástroje. Ráda čtu a vymýšlím pokračování knižních sérií, které už skončily nebo si do nich vymýšlím různé postavy. Ráda maluji. Zajímám se o přírodu a o historii lidstva. Taky ráda navrhuji oblečení. Baví mě geometrie a přírodověda. Těším se až budu psát do Kotlandíku.

Ahoj já jsem **Barbora Albrechtová**. Je mi 9 let. Chodím do 4.A. Mám ráda kočky a kočata, moje nejlepší kamarádka se jmenuje Magda. Ráda se učím, mám ráda psaní příběhů a mám ještě kamaráda Adama. Chtěla bych se stát spisovatelkou, nebo možná učitelkou, ještě nevím, ale mám dost času na rozmyšlenou. V šesté třídě asi půjdu na gympl. Chodím do logiky, AJ movers, vědy a do praktické ČJ.

Ahoj, já jsem **Betty Kaplerová**. Chodím do 4.B. Umím jezdit na lodi, byla jsem už i na kormidelníku. Tento rok budu chodit na kroužek, kde se budeme učit zachraňovat lidi a jezdit na vodním skútru. Moje nejlepší kámoška je Milly. K jídlu mám ráda boloňský špagety. Můj oblíbený předmět mám ráda Informatiku. Začínám psát knížku Lekce lásky pro Lili. Chodím do dramaťáku třetím rokem.

Jmenuji se **Ema Dittrichová**. Je mi 10 let. Chodím do 5.C. Do Kotlandíku píšu druhým rokem. V minulých číslech jste mohli číst například můj článek o morčeti nebo Itálii. Ráda maluji a čtu fantasy knížky. Ve volném čase chodím ven a starám se o svou želvu Karla.

Slovo šéfredaktorky	2
Ze života školy	3
Co nás zajímá a baví	4
Zajímavá zvířata	6
Vtipy	7
Vzniklo v Praktické češtině	8

Ahoj jmenuji se **Gabriel Martinec**. Chodím do 4.A. Chodím do deskového kroužku, logiky a do praktické češtiny. Můj nejlepší kamarád se jmenuje se Flori.

Jmenuji se **Karolína Musilová**, je mi 10 let a chodím do 5.A. Baví mě hraní na příčnou flétnu a ráda kreslím. Taky chodím na volejbal a mimo kroužky ráda lezu na stěně a jezdím na kole. Mám sestru a křečka (holku). Na praktické češtině bych ráda psala o křečcích a o různých zemích.

Jmenuji se **Yi-Pan Lu**. Je mi 10 let a chodím do 5.třídy. Mám doma pejska a všechen volný čas trávím s ním. Chodím do krasobruslení a zpívám. Ráda chodím do školy. Ze školních předmětů mám nejradši výtvarku a pracovní činnosti.

Jmenuji se **Kira Deeva**. Je mi devět let. Moje nejoblíbenější barva je tyrkysová. Baví mě kreslení a malování. Děláme gymnastiku a balet. Moje nejoblíbenější náradí je kladina. Chodím do 4.C. Mám ráda čtení. Mám ráda matematiku a češtinu. Chodím na keramiku a čtenářský klub. Těším se, až budu psát příběhy.

Ahoj, jmenuji se **Richard Faltýnek**. Je mi 10 let a chodím do 5.A. Mám rád sport, především atletiku, ale i zvířata. Taky si rád čtu a chtěl bych psát o zajímavých knížkách a zvířatech. Moje nejoblíbenější disciplína je skok daleký a skok do výšky. Mezi mé nejoblíbenější zvíře patří gepard.

Patroni

V naší škole je zvykem, že každý prvňák dostane patrona nebo patronku. Je to vždycky čtvrták nebo páták. Má svému prvňákovi pomáhat a ukázat, jak škola funguje a podpořit ho v novém začátku života.

Jak to vlastně probíhá?

Druhý školní den jsme dostali jména našich prvňáků, které jsme si měli vybrat. Někteří byly po dvojicích, protože prvňáků bylo víc jak pátáků. Potom co jsme si rozdělili prvňáky, jsme šli do třídy 1.B, kde jsme poprvé uviděli prvňáky a s nimi jsme šli na prohlídku školy, prvního stupně. Na druhý stupeň jsme šli jen do naší

třídy a malé tělocvičny pak jsme šli všichni do naší třídy 5.C, kde jsme měli s našimi prvňáky program. Po druhé hodině si paní učitelka prvňáků vyzvedla děti a odevzdala je rodičům. Tak ale patron nekončí, máme s nimi totiž taky brigádu v lesoparku a další různé akce a taky za nimi chodíme a pomáháme jim, aby se tu cítili dobře

Alžběta Vašinová

Maraton

Každý rok, pokud nám dovolí počasí, běháme závod. V naší škole v maratonu soutěžíme s ostatními základními školami v Brně například Husova, Náměstí míru nebo Herčíkova. Běží všechny ročníky prvního stupně. Všichni jsme někdy běhali přípravu na maraton. Vždy místo vyučování jdeme do Lužánek a odběháme pět set metrů. Podle časů se vybírají závodníci na maraton. Závodníci vždy odejdou z vyučování dříve aby se rozcvičili a rozběhali. Později prostory školy opustí také zbytek třídy. Když dorazíme do Lužánek, tak si někde místo odkud

fandíme do posledního dechu. Na podpoření si vyrábíme plakáty a praporky. Jak povzbuzujeme také často ovlivňuje i výsledky běžců. Tento závod je vlastně štafeta, která někdy trvá celé vyučování. Tento rok jsme dobře odstartovaly, a to se nám po zbytek závodu vyplatilo. Po souboji s Herčíkovou jsme se probodovali k vítězství.

Filharmonie

V dne 11.11. třída 5.C. a další třídy 1. stupně vyrazily do filharmonie Brno, na představení, kdo je na světě nejmocnější.

Na začátku třetí hodiny jsme vyrazili do filharmonie Brno. Kde jsme si nejprve šli sundat bundy. Pak nám paní učitelka rozdala papírové myšky a zlaté stužky, které jsme potřebovali na vystoupení. Šli jsme si sednout a počkat až vystoupení začne.

Nejprve začal hrát orchestr a potom na jevišti přišla paní vypravěčka a pan vypravěč, který začal vyprávět příběh o myšce. Hledala svého

manžela, ale její myši rodiče ji nechtěli provdat za obyčejného člověka, tak hledali, kdo je na světě nejmocnější. Prvně vybrali myšího prince. Ale pak tam přišlo slunce, které bylo mocnější než myší princ . Tak to šlo dál, vždycky se našel někdo mocnější a mocnější. Nakonec si myška měla vzít zed', ale pak se náhle zed' rozpadla a objevil se myší princ. Nakonec si myška vzala myšího prince.

Alžběta Vašinová

Co nás zajímá a baví

Baví nás psaní vlastních příběhů

Lekce lásky pro Lili

Lekce lásky pro Lili je kniha, kterou píšu. Hlavní hrdina je kluk jménem Daniel. Je na druhém stupni. Ale on se zamiluje do překrásné holky jménem Lili. Kamarád mu říká zkus ji pozvat na ples. Ale nevyšlo to. V tom si uvědomí, že je moc namyšlená. Po pár dnech jde chodbou a objeví se jeho nejhorší noční můra. Jeho šikanátoři. Popadnou ho za límec a tahají ho na horu v tom Daniel uslyší: "nechte toho." V tom se šikanátoři obrátí na holku. Daniel zakřičel:

Uuuttéééččč!" Ona ale pořád stojí. Po chvíli jde vstříc šikanátorům. Kluci pustí Daniela a jdou za holkou. A říkají jí: "Ty malá prohnaná kočička, co si o sobě myslíš?" „Já si myslím, že už je začátek hodiny.“ V tom najednou zazvoní zvonek, cccrrr. Druhý den se jí Daniel zeptá, jak se jmenuješ? Já jsem Daniela. Další rok se zeptá Daniely, jestli by s ním nechtěla na ples. Ona radostí bez sebe zaječí ANO!

Betty Kaplerová

Na vycházce

Byla jednou jedna holčička jménem Anička. Jednou šla na vycházku s rodiči. Když šla, uslyšela zakřupání pod nohama. Velmi ji to znepokojovalo. Znělo to jako... A pak jí to došlo!!! Ale moc pozdě. S křikem se propadla. Naštěstí ne moc hluboko, takže se jí nic nestalo. Když se podívala, kam se propadla, zjistila, že je v takové tajuplné místnosti! Byl tam obrovský pavouk. Vyjekla. Pavouků se bála. Ale takhle velkého ještě neviděla. Naštěstí pavouk utekl. Zdálo se jí, že se v té místnosti něco třpytí. A pak to uviděla! POKLAD!!! Rubíny, drahé kameny, staré mince!

Rodiče zavolali hasiče a ti ji vytáhli, takže nejen že vše dobře dopadlo, a dokonce Anička našla i poklad!

Richard Krul

strana 4

Volejbal

Volejbal je míčová hra, kde se na rozdíl od fotbalu nepoužívají nohy, ale ruce. Hází se přes síť pomocí různých hodů. Např. spodní podání, to znamená, že si člověk dá míč do ruky, kterou nepíše, nakloní se dopředu a tou druhou rukou míč odehraje. Nebo pinkání, to znamená, když si člověk nadhodí míč nad čelo a pak ho oběma rukama odpinkne. Nebo

horní podání, přičemž si člověk opět nadhodí míč nad sebe a pak o jednu rukou odšťelí pryč. Existuje ještě jeden hod, a to, když si dá člověk ruce vedle sebe, někdo mu míč nadhodí a on ho vystřelí dopředu, tenhle hod se používá hlavně při rychlé nahrávce. Míč se totiž vystřelí nahoru a spoluhráči ho můžou odpinknout.

Volejbal se hraje tak, že jsou dva týmy. Jeden tým si stoupne na jednu stranu sítě a druhý na druhou. Rozhodne se, který tým začne, např. pomocí kámen, nůžky, papír. Vítězný tým rozehrává, stoupne si dozadu na hřiště a míč hodí přes síť. Pokud to nezvládne, druhý tým má bod a otáčí se pomocí směru hodinových ručiček. Pokud ale dokáže hodit míč přes síť, ostatní se ho snaží chytit, nahrát spoluhráči který ho rovnou přehodí na druhou stranu, takhle je to pořád dokola, dokud jedna strana nedostane bod, což znamená další podání.

Karolína Musilová

Školní časopis roku

V minulém školním roce jsme se poprvé přihlásili do soutěže školních časopisů, kterou pořádá Asociace školních klubů. 21.11. jsme se zúčastnili finále konaného na Fakultě sociálních studií. Vyhlášení bylo součástí mediálního dne pořádaného fakultou, díky tomu jsme si užili bohatý program.

Kromě výstavy školních časopisů, na níž jsme měli možnost si prohlédnout konkurenční časopisy, jsme viděli, jak probíhá živý televizní přenos nebo jak vypadá rozhlasové studio. Zaujal nás také stánek agentury ČTK, kde jsme se dověděli spoustu věcí jak o její nezávislosti, tak o tom, jak probíhají jazykové korektury.

Hlavní částí programu (kromě vyhlášení) pro nás byl workshop o psaní reportáže. V jeho průběhu jsme dostali za úkol podívat se z okna a napsat, co vidíme. Na práci bylo asi 10 minut, o své výtvary se s vámi samozřejmě podělíme. Pár odvážlivců své výtvary četlo veřejně před plnou aulou (cca 200 lidí). Velký obdiv patří Emě, která se odvážila k mikrofonu.

Vyhlášení bylo třešničkou na dortu. Do školy jsme odcházeli s celkovým čtvrtým místem a dvěma třetími místy - za obálku a grafiku.

Dnešní obloha je jako pomněnka. Slunečnice není žádná paráda, z chatek kouří dým. Tendle den není hezký. Celý den je zamračen. Hanba Slunečnici.

Betty Kaplerová

Stromy už se trochu zbarvily do tmavších barev. Špilberk stojí majestátně a tiše. Zdálo by se, že tam ani živáček není. To je však velký omyl. Tento hrad je opředený starými a tajemnými záhadami.

Ema Dittrichová

Jsem na přednášce na Fakultě sociálních studií a máme úkol. Mám napsat o tom, co vidím z okna. Budu psát o Špilberku.

Špilberk je krásný hrad, který byl založen Přemyslem Otakarem II. Je hezky rekonstruován. A taky se tam pořádají velké programy, např. vyhlídkové okruhy.

Richard Faltýnek

Zajímavá zvířata

Křečci

Křečci jsou velmi roztomilá a hezká zvířata, takže pokud chcete domácího mazlíčka a nemůžete mít psa, křečci jsou skvělá volba. Samci by měli měřit přibližně 7-10 cm, samice o trochu víc, a to 7-12 cm. Křečci váží přibližně 20-50 g. Je velmi důležité si dávat velký pozor na jídlo, protože křečci jsou náchylní na cukrovku. Pokud svému křečkovi poskytnete dobrou péči, bude ve vás mít důvěru a stane se vaším nejlepším kamarádem. Druhů křečků je jen pět, a to jsou křeček roborovský, křeček džungarský, syrský, čínský a campbellův. Nejdéle žije křeček roborovský, a to až čtyři roky, poté syrský, který se dožívá dva až tři roky, i když někteří se mohou dožít klidně čtyř až pěti let, stejná délka života platí i u křečka čínského. Dále tu zbývají ještě dva, a to křeček campbellův a džungarský, kteří se dožívají průměrně 1,5 – 2 roky.

Křečci jsou rychlí, takže o zábavu je postaráno, jen křeček syrský je trochu lenoch. Nejaktivnější je křeček roborovský, který je velmi rychlý a zároveň

nejmenší. Křečci džungarští jsou na začátku velmi malí, ale rostou velmi rychle. Kdybyste si nemohli vybrat mezi samicí a samcem, můžete uvažovat podle jejich povahy. Samice jsou trochu větší strašpytlivé než samci, ale zato se o sebe umí správně postarat a mohou mít samozřejmě mláďata. Samci si na vás zase rychleji zvyknou a víc si s vámi hrají.

Karolína Musilová

Mořský koník

Mořský koník neboli (Hippocampus) je fascinující mořská ryba známá svým krásným tvarem těla. Měří přibližně 15 cm. Je to chráněný živočich. Jeho tělo je pokryto ostny. Jeho hlava připomíná koně. Mořští koníci se nejvíc vyskytují v otevřených oceánech. Dokážou změnit barvu podle okolí. Mořský koník je jediný, u kterého rodí živá mláďata jenom sameček. A také má mořský koník netypickou stavbu těla. Nevypadá to tak, ale mořský koník má krunýř.

Vyskytuje se převážně u dna, kde naklade vajíčka. U mořských koníků nepřemýšlí mozkiem ale ocasem. Mořský koník bydlí v oceánech jako je Atlantický a Tichý. Jeho ocas se dokáže přichytit na korály, řasy a na cokoli. Může se jim říkat koníček mořský, koníček, koník, koníček ostnatý, koníček žlutý a koníček vzpřímený. Jsou dobří v maskování a lovu. Loví drobné živočichy, řasy a plankton.

Liliana Peštová

Vtipy

Tatínek koupí Pepíčkově hračku: „Tak Pepíčku, jak se říká?“

Pepíček odpoví: „Netuším.“

Tatínek řekne: „Vzpomeň si, co mi říká maminka vždycky, když přinesu výplatu?“

Pepíček řekne: „Jo aha! To si děláš srandu, to je všechno?!“

Všechny děti si hrají na písku, jen Pepíček se baví pliváním na okno. Paní, která bydlí v tom bytě, otevře okno a hartusí: „Pepíčku, copak to děláš! Co by ti řekla maminka, kdybys jí takhle plival na okno?“

„Moc by se divila.“

„A čemu by se měla divit?“

„My bydlíme až v pátém poschodí.“

Pepíčkově zavolal hacker...

Hacker: „Mám všechna tvá hesla.“

Pepíček: „Tak to je skvělé, protože já je už všechna zapomněl!“

Pepíček jde spokojeně ze školy domů.

„Tak co, Pepíčku, copak jste dnes dělali?“

„Vyráběli jsme výbušniny.“

„Opravdu? A co v té škole budete dělat zítra?“

„V jaké škole?“

Pepíček přijde ze školy a povídá:

Pepíček: „Máme strašně těžký úkol.“

Táta: „A jaký?“

Pepíček: „Máme zjistit, jestli je dál Měsíc nebo Brno.“

Táta: „Pojď k oknu, co vidíš?“

Pepíček: „Měsíc.“

Táta: „A vidíš tu někde Brno?“

Pepíček volá radostně na tatínka:

„Tati, já už umím psát!“

„A co jsi napsal?“

„To nevím, ještě neumím číst!“

Ve škole se rozdává vysvědčení. K Pepíčkově se sešne paní učitelka a tiše mu sdělí: „Dávala jsem ti to s odřenýma ušima.“

Pepíček ji nečekaně chytí za hlavu, otočí s ní doleva, doprava... a říká: „No ale už máte ty uši docela pěkně zahojené!“

Na návštěvě v muzeu se ptá průvodce dětí:

„Tak, děti, víte, jak staré jsou tyto kostry dinosaurů?“

Pepíček se hlásí: „Ano, pane průvodce! Jsou 70 milionů a šest měsíců staré!“

Průvodce se zarazí: „Jak to, Pepíčku?“

Pepíček vysvětluje: „Když jsme tu byli naposledy před půl rokem, říkal jste, že jsou staré 70 milionů let.“

Přijde kluk domů a říká mamince:

„Mami, dneska jsem pomohl jedné starší paní přejít přes ulici.“

Maminka ho pochválí: „To je moc hezké! A to ti trvalo tak dlouho?“

Kluk odpoví: „Ano, protože ona vůbec nechtěla jít!“

Paní učitelka se ptá Pepíčka: „Kdybys měl deset korun a já ti pět vzala, kolik ti zůstane?“

Pepíček se zamyslí a řekne: „Deset, protože bych si je hlídal!“

Paní učitelka se jednou ptá: „Děti, píše se vždy po písmenu R tvrdé Y?“

Přihlásí se Pepíček a povídá: „Ne, například ve slově ropucha se po písmenu R píše O.“

Pepíček volá radostně na tatínka:

„Tati, já už umím psát!“

„A co jsi napsal?“

„To nevím, ještě neumím číst!“

Přijde Pepíček do obchodu: „Chléb máte?“
Prodavačka: „Co takhle kouzelné slůvko?“
Pepíček na to: „Abrakadabra, naval chleba!“

Manžel přivede domů dítě ze školky a říká manželce: „Malej celou cestu brečel. Není mu něco?“
„Ne, jenom ti chtěl říct, že není náš Franta.“

Na policii řinčí telefon:
„Volám od Nováků. Prosím, okamžitě sem někoho pošlete. Právě vlezla do bytu kočka!“
„Helejte, nedělejte si z nás legraci!!!“
„Musíte sem někoho poslat. U telefonu Novákovíc papoušek!“

Učitelka: „Pepíčku, pojd' k tabuli!“
Pepíček: „No tak to jsem sám zvědav, co jste mě naučila...“

Výběr: Yi-Pan Lu

Vzniklo v Praktické češtině

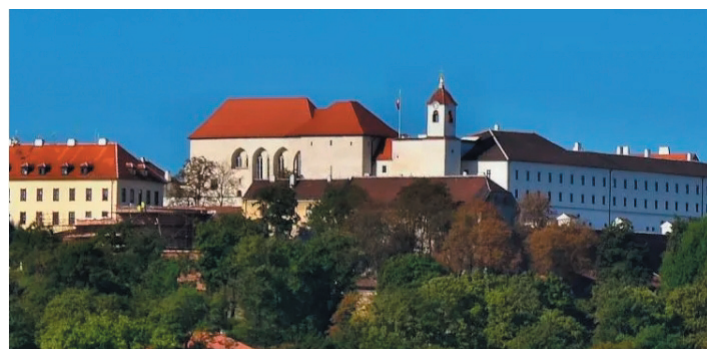
Brno

Psaní článků je nejtěžší úkol, který stojí před nováčky v praktické češtině. Letos zkusíme psát o budovách, lidech nebo událostech, které pro nás Brňáky nejsou neznámé. Ale víme o nich něco víc, než že jsou v Brně? Špilberk nebo Jošt? První zní jednoduše, druhé známe maximálně jako název ulice. K oběma tématům dostaly děti několik informací, další si mohli dohledat, a pak už jen vybrat si, o čem psát.

Špilberk

Špilberk je velmi známý brněnský hrad. 1277 byla o Špilberku první písemná zmínka. Kdybychom se ale více ponořili do historie, zjistili bychom, že se na tomhle hradě odehrála spousta zajímavých věcí. Např. že hrad byl doložen až o dva roky později, než se o něm začalo psát. Byl to hrad, o který se projevoval veliký zájem, a to hlavně sto let, mezi 14. a 15. stoletím, kdy se na hradě usídlila moravská markrabata.

V 16. století se už o hrad neprojevoval moc velký zájem. Byl špatně udržovaný, což odpovídá tomu,

že v roce 1578 na hradě vypukl požár. O 70 let později, neboli v roce 1648 byla třicetiletá válka. Hrad byl sice ve špatném stavu, ale na tři měsíce odolal obléhání.

V roce 1809 zničil Napoleon na hradě obranné prvky, protože se do Brna nechtěl vracet a také nechtěl, aby se Brno mohlo bránit.

Špilberk tu naštěstí je až dodnes, a to ne jako zřícenina, ale jako hrad, na kterém se odehrávají koncerty a je zde také sídlo Muzea města Brna.

Hrad Špilberk pravděpodobně založil Přemysl Otakar II. v roce 1277. Název Špilberk byl doložen v roce 1279. Ve 14. - 15. století se stal sídlem moravských markrabat, ale v 16. století neměl nikdo o hrad zájem. Novým vlastníkem hradu se tedy stalo Brno. Údržba hradu ale byla špatná a v roce 1578 tu vypukl požár. Špilberk byl zase ve špatném stavu. Napoleon v roce 1809 zničil obranné prvky na hradě a v roce 1820 byl hradu odebrán status pevnosti. Z hradu se tedy stalo vězení. Dnes je tam Muzeum města Brna.

Yi-Pan Lu

O Špilberku se začalo psát už v roce 1277. Hrad pravděpodobně založil Přemysl Otakar II. V roce 1279 je doložen název kopce - Špilberk, na kterém stojí hrad. Na Špilberku ve 14. a 15. století sídlila moravská markrabata z rodu Lucemburků. V 16. století už majitelé neměli o hrad zájem, tak v roce 1560 hrad prodali Brnu, kde sídlila malá vojenská posádka. Na hradě byl v roce 1578 požár kvůli špatné údržbě. V roce 1648 končila třidiletá válka. Brno obléhali Švédové. Hrad byl ve špatném stavu, ale odolal tříměsíčnímu obléhání. V roce 1809 přijel do Brna Napoleon a zničil všechny obranné prvky. Pak z hradu vzniklo vězení. Dnes je tu Muzeum města Brna.

Kira Deeva

Jošt Moravský

Jošt Moravský se narodil v říjnu 1354. Byl schopný a bohatý politik a dobře obchodoval. Jošt bydlel na Špilberku. První zmínka o Špilberku je z roku 1277.

Jošt měl tři sestry a dva bratry. Celkem jich bylo šest dětí. Jošt byl nejstarší ze všech. Jejich rodiče se jmenovali Markéta Opavská a Jindřich Jan. Ještě měli strýce, který se jmenoval Karel IV.

Když Jošt vyrostl, stal se z něj markrabě moravský. Nakonec získal i titul římského krále. Kandidoval proti Zikmundovi. Po čtyřech měsících ale v roce 1411 zemřel. Bylo mu 56 let.

Dnes jeho hrad lidé používají k procházkám a k historii.

Teodora Petrova

Jošt Moravský byl Lucemburk. Po svém otci zdědil titul markrabě moravský. Narodil se v Brně v roce 1354, zemřel v roce 1411. Takže když zemřel, bylo mu 54 let. Bydlel na hradě Špilberku. Kandidoval proti Zikmundovi a získal titul římského krále. Bohužel ale po čtyřech měsících zemřel. Takže Brno bylo čtyři měsíce královským městem. Jakmile zemřel, jeho hrad Špilberk začal sloužit jako pevnost. To byl Jošt Moravský.

Richard Krul

Jošt Moravský se narodil 1354 Markétě Opavské a Janu Jindřichovi. Měl pět sourozenců. Jošt byl prvorozený syn Markéty a Jana Jindřicha. Byl také synovcem Karla IV. Po svém tátovi zdědil titul markrabě moravský.

Jošt Moravský v roce 1410 kandidoval proti Zikmundovi na titul římského krále. Poprvé vyhrál Zikmund, ale měl méně než polovinu hlasů. Proto bylo vyhlášeno druhé kolo. V něm zvítězil Jošt Moravský. Tudíž se stal římským králem. Korunován byl 1.10.1410. Ale bohužel za čtyři měsíce po korunovaci 18.1.1411 zemřel. Po jeho smrti se stal římským králem Zikmund Lucemburský.

Alžběta Vašinová

Jošt Moravský se narodil roku 1354 v Brně. Jeho otec byl Jan Jindřich, bratr Karla IV. Jeho prvorozený syn Jošt se stal po otci markrabětem moravským. Jošt byl velmi schopný politik a panovník. Protože dobře obchodoval, brzy zbohatnul.

Chtěl se stát římským králem, ale zvolili ho až napodruhé. Poprvé zvolili Zikmunda Lucemburského, ale nezískal nadpoloviční většinu hlasů. Proto volbu opakovali a zvolili Jošta. Čtyři měsíce po korunovaci ale na Špilberku zemřel stářím.

Po Joštově smrti Špilberk, kde dřív sídlil, začali používat jako pevnost. V Brně se na jeho počest nachází socha jeho, jak sedí na koni. Najdete ji vedle kostela svatého Tomáše. A ulice Joštova se táhne od Červeného kostela až ke kostelu svatého Tomáše.

Emma Dittrichová

Příběhy

Jaká jsou tři slova, která máte spojená s Vánocemi? V předvánoční praktické češtině jsme se jich snažili vymyslet co nejvíc. Každý si tři vylosoval a musel je zakomponovat do příběhu vytvořeného pomocí Story cubes. Zkuste je najít. (Připouštíme, že všechna vánoční slova se použít nepodařilo.)

Nad kamenným mostem stál malý dům. Byl právě večer a v domku se oslavovaly Vánoce. Rodiče pekli cukroví a děti připravovaly vanu na lodičky a mísu na lití olova. Před štědrovečerní večeří se všichni domluvili, že půjdou ven dát ptákům něco do krmítka. Všude byl sníh a po krásných květinách, které si děti zasadily na zahradě, nebylo ani památky. „Padá hvězda!“ křikla Anežka. „Tak to si musíme něco přát,“ řekl Tom, její mladší bratr. Když dali ptákům do krmítka, šli spokojeně domů. Po večeři se táta zvažil, protože tvrdil, že si musí hlídat svoje rychle rostoucí břicho. Mamka uklízela nádobí, zatímco děti rozbalovaly dárky. „Dostali jsme sadu kostek!“ křikl Tom. „Musíme si je uklidit, jelikož jsme jich hodně poztráceli,“ navrhla Anežka. Potom si všichni pustili koledy a Tom s Anežkou si hráli na rytíře a princeznu uvězněnou ve věži.

Karolína Musilová

Byl jednou jeden smajlík, který dělal doma bramborový salát. Byly Vánoce. Malý smajlík se hrozně těšil, až bude s maminkou zpívat koledy. Maminka se ptala, na jaký půjdou výlet. Smajlík řekl: „Budeme šlapat na zámek.“ Maminka nebyla proti. vzala smajlíka za ruku a šli. Cestou viděli kamenný most a i když byly Vánoce, viděli kytky. Na zámku simohli zvážit peníze. Potom už se setmělo a chtěli jít domů a tam hrát hry. Jak se vraceli, viděli kometu. „Už jsme doma!“ vykřikl smajlík. Maminka řekla: „Pod stromečkem už jsou dárky!“

Betty Kaplerová

Byl jednou jeden smajlík, který bydlel v lese. Díval se na vánoční pohádku. Jen tak se díval a uslyšel kroky. Byl to medvěd, který se díval na kometu. Smajlík se ho zeptal: „Co tady děláš?“ Medvěd odpověděl: „Dívám se na kometu.“ Smajlík odpověděl: „Jdi někam jinam. Tohle je můj pozemek.“ Medvěd pořád odmítal, a tak smajlík řekl: „Dáme si dva úkoly. Jestli prohraješ, jdeš pryč.“ Medvěd to přijal. První úkol byl házení kostkou. Kdo hodí víc, vyhrál. Smajlík hází první a hodí 6. „Teď házíš ty, medvěde,“ řekl. Medvěd hodil a taky 6, takže to je 1:1.

Druhý úkol - Kdo bude vážit míň, vyhrál. Medvěd si stoupl na váhu a vážil 167 kg. Smajlík váží 67 kg. Takže smajlík vyhrál a je to 2:1. Takže medvěd odešel jinam.

Šel přes most a ten málem spadnul. Medvěd začal přemýšlet a rozhodl se, že půjde na hrad. Cestou viděl krásnou kytičku. Štědrý večer nastal a smajlík se rozhodl, že rozkrojí jablko a usmaží si řízek. Pozval medvěda, aby to udělali spolu, ať není medvěd osamotě. Medvěd přišel a zažili ty nejlepší Vánoce.

Teodora Petrova

Jednou šli tři králové za hradby a kamenný most na trh koupit svíčky a ozdoby na narozeniny, které slavil král ze sousedního království 24. prosince na Vánoce. Mezitím se zjevila kometu a jen králové ji viděli. Kometu směřovala k městu Betlému. Rozhodli se tedy, že půjdou po její stopě. Postupovali jen v noci, protože ve dne neviděli kudy jít. Jediné, co u sebe měli kdomě jídla byly kostky. Všichni lidi, co se k nim připojili, se usmívali a měli i kytičku. A pořád si povídali.

Richard Faltýnek

Byla jedna rodina, která stála před mostem. Ten most se hrozně moc líbil chlapečkovi. Pod mostem byla řeka. Najednou letěla kometu. Ale nebyla to hvězda. Byla to kytka. Rodina viděla stopy. Najednou se zjevil anděl, který říkal: „Běžte po stopách!“ Rodina došla k váze, ve které byla kostka. Rodina šla dál a došla ke starému hradu. Otevřeli dvveře a byl tam stůl. Začali hodovat.

Gabriel Martinec

Byl jednou jeden chlapec. Jmenoval se Kuba. Měl pěknou náladu, protože dnes byl Štědrý večer. Byla vánoční nálada, protože v domě voněla čerstvě upečená maminčina vánočka a už byl nazdobený stromeček. Kuba držel půst, protože chtěl vidět zlaté prasátko. Už byl večer, když se Kuba díval z okna a dokonce uviděl kometu! Uslyšel cinknutí. Ale to nebyl zvonek, uvědomil si. Rychle se otočil a zjistil, že okno je rozbité a v místnosti je postava v černém. Postava ho začala škrtit. Omdlel. Najednou zjistil, že postava povolila. V místnosti byl táta a v ruce držel pušku, o které nevěděl ani Kuba. Nakonec si pro toho člověka přijela policie a vše dobře dopadlo.

Richard Krul

Zdroje:

<https://cs.wikipedia.org>
Copilot

Poštovní adresa redakce:
ZŠ a MŠ Brno
Kotlářská 4
602 00 Brno
Email: enecasova@kotlarska.cz

Časopis ZŠ Kotlářská Kotlandík, určený pro první stupeň. Vydává: ZŠ a MŠ Brno, Kotlářská 4

Šéfredaktorka: Mgr. Eliška Nečasová

Editor: Mgr. Eliška Nečasová

Grafická úprava: Mgr. Tomáš Nečas, PhD., Mgr. Eliška Nečasová

Titulní strana: práce žáků V.A

Webová aplikace, tisk: Mgr. Roman Kadlík

Není-li uvedeno jinak, autorem fotografií je ZŠ a MŠ Brno Kotlářská 4

Články prošly lehkou jazykovou korekturou.

Číslo 1, ročník X.
